

Arrest

nr. 313 542 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [E.M.M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volte toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Formele Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsredelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”*

Hij betoogt als volgt:

“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing niet en ook niet de bijkomende neergelegde nota. Verwerende partij stelt in haar nota dat de bestreden wel is gemotiveerd en dat zij rekening heeft gehouden met de door verzoeker overgemaakte stukken en informatie.

Dit is manifest onjuist. Verweerder heeft geen waarde gehecht aan de feiten die uiteengezet zijn door verzoeker en gedocumenteerd met een uitgebreide fotoreportage.

Zoals in het inleidend verzoekschrift opgenomen zijn verzoeker en zijn partner verliefd op mekaar en hadden in eerste instantie een huwelijksaangifte gedaan en om samen te wonen hebben zij intussen een religieus huwelijk aangegaan. Dit hoort zo in een islamitisch cultureel huwelijk zoals dat van verzoeker en zijn toekomstige echtgenote.

Verweerder blijft in zijn nota negeren dat verzoeker heeft aangetoond dat hij en de familie van zijn toekomstige al kennis hebben gemaakt, fysiek en online. Verzoeker woont al geruime tijd bij zijn toekomstige echtgenote thuis samen met de kinderen uit een vorige relatie. De echtgenote heeft drie kinderen en verzoeker heeft daar een zeer hechte band mee opgebouwd en is echt een zorgfiguur binnen het gezin – zie fotoreportage. Dit gegeven wordt volledig genegeerd zowel in de bestreden beslissing als in de nota van verweerder.

De ganse familie is op de hoogte van hun huwelijksplannen en kijken uit naar de officialisering ervan. Verzoeker en zijn echtgenote zijn ook gekend als koppel in de buurt en bij alle instanties waarmee zij te maken hebben, ook de wijkagent is op de hoogte van hun relatie en hun voornemen om te huwen. Met al deze gegevens wordt door verweerder geen rekening gehouden niet in haar bestreden beslissing en ook niet in haar gevoegde nota.

Verzoeker en zijn toekomstige echtgenoten en de minderjarige kinderen wonen nog steeds samen ondanks de tegenwerking van verweerder. Verzoeker en zijn toekomstige echtgenote houden van mekaar en voor de kinderen is hij een onmisbare factor.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker in deze situatie is op zijn minst kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel te noemen.

Het middel is ernstig.”

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.3. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de bestreden beslissing *“niet”* motiveert. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Voorts wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en evenmin met artikel 8 van het EVRM. Verweerder negeert ook niet, zoals verzoeker het nochtans voorhoudt, dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar kinderen en dat zij de intentie hebben om te huwen. Hij verduidelijkt immers waarom deze elementen de bestreden beslissing niet in de weg staan. De loutere overtuiging van verzoeker dat verweerder *“nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen”*, maakt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.4. Verzoeker maakt verder niet duidelijk waarom de motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker ook een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven, kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hem op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

3.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat hij en zijn partner verliefd zijn op elkaar, dat een huwelijksaangifte plaatsvond, een religieus huwelijk werd aangegaan, dat verzoeker kennis heeft gemaakt met de familie van zijn partner, dat hij samenwoont met zijn partner en haar drie kinderen met wie hij een hechte band heeft en voor wie hij een zorgfiguur is, dat de *“ganse familie”* uitkijkt naar het huwelijk en dat zij zijn gekend als koppel in de buurt en *“alle instanties waarmee zij te maken hebben”*, de wijkagent inclus.

3.8. Met betrekking tot verzoekers huwelijksaangifte en samenwoning met zijn partner en haar kinderen leest de Raad in de bestreden beslissing:

“Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

(...)

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.”

3.9. Bijgevolg kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij beweert dat verweerder bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met zijn samenwoning met zijn partner en haar kinderen – die ze heeft uit een vorige relatie – en evenmin met het feit dat zij een huwelijksaangifte deden. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom hij van verweerder verwachtte dat deze rekening zou houden met het gegeven dat hij en zijn partner naar eigen zeggen verliefd zijn, dat hun families kennis hebben gemaakt, dat de “*ganse familie*” uitkijkt naar het huwelijk en dat zij zijn gekend als koppel in de buurt en bij “*alle instanties waarmee zij te maken hebben*”. Verzoeker maakt m.a.w. niet duidelijk wat de toegevoegde waarde van voormelde elementen is en hoe deze tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, nog daargelaten de vraag of verweerder van dit alles op de hoogte was. Ook daargelaten de vraag of verweerder op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing beschikte over de informatie dat verzoeker en zijn partner een religieus huwelijk zijn aangegaan alsook over elementen waaruit blijkt dat hij een zorgfiguur zou zijn voor de kinderen van zijn partner, ziet de Raad niet in en legt verzoeker niet uit hoe dit de beoordeling van verweerder kan doorkruisen dat er geen hinderpaal is op het vlak van artikel 8 van het EVRM, gezien er slechts sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner en haar kinderen in afwachting dat verzoeker zich in het land van herkomst in regel stelt met de immigratiewetgeving (zie verder de bespreking van het tweede middel). Dat wil zeggen dat verzoeker een visumaanvraag met oog op lang verblijf in België moet indienen, wat minstens een geregistreerde huwelijksaangifte of verklaring van wettelijke samenwoning veronderstelt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verweerder hem bij brief van 29 juli 2024 heeft geïnformeerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand verzoeker en zijn partner bij brief van 9 april 2024 heeft ter kennis gebracht dat hun huwelijk werd geweigerd.

3.10. Verzoeker is ten slotte de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing, gelet op de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, disproportioneel en kennelijk onredelijk is, maar dit kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Aangaande het tweede middel verwijst verzoeker in eerste instantie naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker herhaalt dat bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, een feitenkwestie is.

Zoals hierboven reeds uiteengezet heeft verzoeker al geruime tijd een relatie met mevrouw [C.D.L.] van Belgische nationaliteit. Na mekaar te hebben leren kennen hebben zij besloten om in het huwelijksbootje te treden.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben de nodige stappen genomen om hun relatie/ huwelijk te officialiseren, zij hebben al een huwelijksaanvraag ingediend en deze is uitgesteld voor verder onderzoek naar een latere datum, zie stuk in bijlage .

Verweerder houdt geen rekening met dit gegeven niet in zijn bestreden beslissing en in de nota stelt dat er een onderzoek schijnhuwelijk aan de gang is dat partijen geen oprecht en duurzaam huwelijk is terwijl nog niets bewezen is.

Het is de doodnomaalste zaak dat wanneer men kiest met iemand te huwen zonder verblijf dat er klassiek een onderzoek aan te pas komt. Dat dit meteen als een schijnhuwelijk bestempeld wordt is niet ernstig van verweerder.

Verweerder stelt tevens dat het maar gaat om een tijdelijke verwijdering. Verweerder durft dus te beweren dat een procedure gezinshereniging vanuit het land van herkomst eenvoudig is en binnen korte termijn afgehandeld kan worden. Dit is niet het geval. Een procedure gezinshereniging duurt minstens 6 maanden. Verzoeker zal dus minstens van zijn echtgenote en zijn kinderen voor een periode van 6 maanden verwijderd worden als alles nog perfect verloopt. Wie blijft er dan bij de kinderen thuis? Wie zorgt er dan voor de kinderen? Wie gaat de kinderen halen van school? Voor de ontwikkeling van de kinderen is de tijdelijke verwijdering van een persoon waaraan zij al geruime tijd gehecht zijn nefast.

Daarnaast is de tijdelijke verwijdering van verzoeker ook niet goed voor de verdere opbouw van zijn relatie. Verzoeker is verplicht om in de nabijheid van zijn echtgenote te blijven voor de verdere opbouw van zijn relatie met haar en de kinderen.

Verzoeker dient ook beschikbaar te blijven voor verder onderzoek. Verzoeker had ook een uitnodiging gekregen van ICAM voor ondervraging. Deze werd on-hold gezet omdat verzoeker en zijn echtgenote nog bezig zijn met de procedure huwelijk en het verplicht onderzoek dat daaraan gekoppeld is.

Verzoeker en zijn echtgenote krijgen binnenkort nieuws van de ambtenaar van de burgerlijke stand wanneer hun huwelijk zou mogen doorgaan. Verzoeker en zijn echtgenote hebben alle bewijzen overgemaakt van hun oprecht en duurzaam huwelijk.

Verzoeker en zijn echtgenote en de kinderen zijn dagdagelijks bij mekaar en kunnen mekaar niet missen. Gans hun gezinssituatie is perfect georganiseerd en een wegrukken van verzoeker uit het gezin van [E.M.-L.] zou ernstige gevolgen hebben voor de kinderen. Deze gevolgen kunnen niet weggenomen worden door moderne communicatiemiddelen. Het zorgen voor de kinderen kan niet via de telefoon of via face-time. Het naar school brengen van de kinderen en het bijwonen van oudercontacten kan niet met moderne communicatiemiddelen.

Verweerder stelt voor dat de zorgen voorlopig door een derde kunnen worden opgenomen tijdens de tijdelijke verwijdering van verzoeker. Verzoeker stelt zich ernstige vragen bij het inlevingsvermogen van verweerder. Wanneer men reeds een hechte band heeft ontwikkeld met een kind en dag in dag uit voor dat kind zorgt en dat kind daar pure vreugde uit haalt, hoe kan een om het even welke derde – indien deze nog beschikbaar zou zijn- de vaderrol kunnen opnemen?

In ieder geval tonen de stukken uit het dossier zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn partner en de minderjarige kinderen, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

3.12. Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij in België dient te blijven voor zijn partner en haar kinderen, maar hiermee toont hij niet aan dat de door verweerder gedane afwegingen getuigen van een disproportionele afweging tussen zijn belangen enerzijds en die van de samenleving anderzijds. Verzoekers verwijt dat verweerder "durft [...] te beweren" dat een procedure gezinshereniging vanuit het buitenland eenvoudig is en binnen korte termijn kan worden afgehandeld, is niet meer dan zijn eigen interpretatie van de bewoordingen in de bestreden beslissing. Dit kan als dusdanig immers niet worden gelezen in de bestreden beslissing en verzoekers kritiek kan ze daarom niet onderuithalen. Maar zelfs als de procedure vanuit het buitenland minstens zes maanden in beslag zou nemen, is er nog steeds sprake van een tijdelijke terugkeer. Dat dit verzoeker niet zint of praktische problemen met zich meebrengt voor hem en de organisatie van het huishouden van zijn partner, betekent niet dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Hierbij wijst de Raad erop dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Hij vraagt zich af wie er voor de kinderen van zijn partner zal zorgen als hij afwezig is, maar hij toont niet in concreto aan dat zijn aanwezigheid absoluut vereist is in het belang van deze kinderen en dat zijn partner niet in staat is om tijdelijk zorg te dragen voor haar eigen kinderen die ze reeds had voordat ze verzoeker leerde kennen. De talrijke foto's en afdrucken van whatsapp-berichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zeggen niets anders. In afwachting van de uitkomst van verzoekers procedure in het buitenland, staat het hem vrij om via moderne communicatiemiddelen contact te houden met zijn partner en haar kinderen, die ook een occasioneel bezoek kunnen afleggen aan verzoeker in het buitenland.

3.13. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoekers fysieke aanwezigheid vereist is "voor verder onderzoek" in het kader van de huwelijksprocedure, gelet op het feit een raadsman zijn belangen in België verder kan behartigen i.s.m. verzoekers partner. Het staat verzoeker trouwens ook vrij om een visum aan te vragen om hem toe te laten deel te nemen aan dit onderzoek als zijn aanwezigheid op het grondgebied vereist is in dit kader. Alleszins, gelet op de door verweerder meegedeelde en door verzoeker ook gekende hogervermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 april 2024 is er geen onderzoek meer lopende in het kader van de huwelijksprocedure zodat het actueel belang bij deze kritiek bovendien niet blijkt.

3.14. Voor wat betreft verzoekers kritiek dat verweerder op voorbarige wijze vaststelt dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk, leest de Raad dit niet in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen. In de nota met opmerkingen stelt verweerder slechts vast dat een onderzoek naar een "schijnrelatie" lopende

is en is hij van mening dat verzoeker in de huidige procedure niet heeft aangetoond dat zijn relatie oprecht en duurzaam is. Dit laatste betreft een aposteriori motivering waarmee de Raad geen rekening houdt zodat hij ook niet ingaat op verzoekers kritiek hierop.

3.15. Tot slot, waar verzoeker ter terechtzitting een attest neerlegt, opgesteld door een vroedvrouw van een ziekenhuis, waaruit blijkt dat zijn partner zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien op 24 september 2024, kan de Raad alleen maar herhalen dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing zodat dit niet kan worden aangewend om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt wat ter terechtzitting ook werd meegedeeld, met name dat dit attest verzoeker niet vermeldt als de vader zodat er hoe dan ook geen argument uit kan worden geput.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA